

Deur der Hoop (Ina)

Bemoediging van de week aflevering 371

Ina: Deur der Hoop

Welkom op onze Bemoedigingssite. Deze keer wil ik het met u hebben over Hosea 2 vers 14.

Of eigenlijk over de Deur der Hoop. Daar lezen we over in Hosea.

Mag ik u ook nog een beetje Maleis leren? In het Maleis betekent Deur der Hoop: Pinto Pengharapan.

In Hosea staat: Ik zal haar wijngaarden aan haar teruggeven, het dal van Achor wordt een deur van hoop.

Daar zal ze zingen als in de dagen van haar jeugd. Als op de dag dat zij wegtrok uit Egypte.

Deur van hoop! En dit in het maleis... Ik wil u iets vertellen over mijn leven. Over een reis die ik gemaakt heb, vorig jaar, samen met mijn oudste dochter. We gingen naar Ambon. Het was voor mij de vierde keer dat ik hiernaartoe reisde. Deze keer werd het totaal anders dan al die andere keren.

Ik reisde naar Ambon omdat mijn ouders daar woonden. Zelf ben ik geboren in Nederland, in het toenmalige kamp voor Molukkers in Westerbork. Ik ben hier opgegroeid. Ik heb Nederlands geleerd en alles in dit land is anders dan op Ambon. Maar mijn ouders zijn terug gegaan naar Ambon. Dat bracht met zich mee dat ik er ook heen reisde, als ik mijn ouders nog eens wilde zien.

Als je komt op Ambon is het een heel andere wereld. Dat was voor mij best wennen, vooral de eerste keer toen ik daar kwam. We kwamen aan in Jakarta. Daar op het drukke vliegveld had ik al zoiets van: Ik wil terug. Ik wil naar Holland. Daar ben ik bekend. Hier is alles zo onbekend.

Maar nu, deze vierde keer wist ik een beetje wat me te wachten stond. Dat dacht ik. Alleen hield ik geen rekening met Gods wonderlijke en heilrijke hand.

Nu moet ik je ook vertellen dat ik lange tijd moeite heb gehad met mijn eigen identiteit, vooral dat van mijn 'Moluks zijn'.

Ik heb zoveel dingen meegemaakt in mijn jeugd, dat ik niet gelukkig was en me afvroeg: 'Wie ben ik toch? Bij welke mensen hoor ik? Wat is Gods doel met mijn leven en ben ik echt wel waardevol?'

Maar God heeft dat allemaal in mijn leven aangepakt. Niet alles in één keer, dat zou een mens niet kunnen dragen. Maar al gaandeweg kwam er steeds meer zicht en duidelijkheid op mijn levensvragen. Ik heb het nooit gezocht. Nooit. Maar God wist precies hoe hij dit moest aanpakken en Hij deed het ook op Zijn tijd. Zijn tijd was de beste tijd, dat bleek ook elke keer opnieuw.

Hij weet dus wanneer het de beste tijd voor je is, om iets aan je bekend te maken zodat eraan gewerkt kan worden. Hij heeft dit al een heleboel jaren in mijn leven zo gedaan. Mijn vertrouwen in Hem is hierdoor gegroeid.

Zo zie ik ook dat er echt een tijd van voorbereiding is geweest, juist voor die vierde keer dat ik naar Ambon ging, vorig jaar.

Ik was daarvoor sterk bepaald bij mijn eigen identiteit, maar dan vooral vanuit boven bekeken: wat was mijn identiteit in Christus? Want toen ik de Here Jezus aannam, toen begon er een totaal nieuw leven voor mij. Dat zullen vele kinderen van God ook zo beleven. Gaandeweg bracht God steeds iets naar boven, om opgeruimd te worden, om vrij van te komen, om herinneringen te helen. Soms moest ik nieuwe wegen leren kennen om herstel te ontdekken.

Op deze weg met Jezus, was ik degene die telkens moest zeggen: Ja of Nee! Wilde ik de Heer laten werken aan mijn herstel of niet. Dat is mijn keus!

Op deze manier, met deze leerschool en ervaringen, ging ik nu voor de vierde keer naar Ambon.

We vlogen van Jakarta naar de Molukken. Ik wist het: ik ben een Molukse. Zo ver was ik al. Alleen het was theoretisch voor me. Verstandelijk, maar ik miste een emotionele binding met het Moluks-zijn.

Terwijl we bezig waren met de landing op Ambon, kwam Gods stem. Door alle eerdere ervaringen van herstel, herkende ik mijn Heer hierin:

Ik was op weg naar de roots van mijn ouders. Het was alsof God zei: Ina, hier komen je ouders vandaan.

Hier komen je opa en oma vandaan. Hier komen je overgrootouders vandaan... Hier kom jij ook vandaan! Het was alsof er een kwartje viel. Dat jarenlange theoretische 'ik ben Moluks', dat werd nu: Hé! Ik hoor hier. Ik hoor hier! Ik werd zo geraakt dat God hier en nu tegen mij zei: "Jij hoort hier. Dit is jouw land."

Dat God met me bezig was, was geen vraag voor me. Weet je ik werd zo blij van deze boodschap, een eye-opener voor mijn ziel. Niet in mijn verstand, maar in mijn hart ging ik geloven en voelen dat ik van Molukse komaf ben. En de weken dat ik daar was werd het een feest voor me. Er heerste zo'n vrede en de dagen werden rijk aan genieten. Gewoon om er te zijn, om met de mensen te praten, mijn familie die daar nog woont op te zoeken. Deze vierde keer werd een herstelreis, een cadeau van God.

Natuurlijk, Hij herstelde ook al in die jaren daarvoor, beetje bij beetje mijn beschadigde ziel. Maar ik ontdekte dat in het dal van Achor een deur der hoop voor mij was. De jaren dat ik niet Moluks wilde zijn, lagen achter me, maar eenmaal door die deur, kan ik weer vreugde voelen over mijn eigen etnische achtergrond. Deze reis werd, hoe zal ik het zeggen: 'the finishing touch' van mijn Heer wat betreft dit onderdeel van mijn herstel.

Het is zo goed, zo herstellend om vrede te vinden met je identiteit. Laat me je mogen zeggen dat er ook in jouw dal van Achor, juist daar waar je pijn en verdriet is aangedaan, mag ontdekken dat God juist daar een deur van Hoop voor je geplaatst heeft. Er komt een dag dat je terug moet naar dat dal om die deur te vinden en daar doorheen jouw vrijheid en herstel.

Nog een laatste ding dat voor mij bevestigde hoe groot Gods herstelwerk was: Ik ben nooit zo sterk geweest in de Indonesische taal. Vooral het lezen en zelf spreken was voor mij best lastig. Toch spreek ik wel eens in de Indonesische kerk in Zutphen. Daarom had ik de laatste keer op Ambon een Indonesische Bijbel gekocht.

Toen ik die bijbel opende en het Indonesisch begon te lezen, merkte ik een enorme verandering. Voor die tijd vond ik het altijd moeilijk om Indonesisch te lezen. Maar het leek wel alsof de Wycliff bijbelvertalers nu een Bijbel in mijn taal hadden geschreven. Dit was helemaal nieuw voor me. Ik begreep de woorden, ik begreep het met mijn hart. Ja, ik begreep het nu pas helemaal. Dat was zo'n aparte gewaarwording die helemaal paste bij wat er gebeurde toen ik zelf de deur der Hoop vond en er doorheen trok.

God sprak tot mijn hart.

Lieve broer of zus, deze Grote God, die wij liefhebben, wil ook tot uw hart spreken. Hij wil ook uw identiteit herstellen of teruggeven.

Alles wat hiervoor nodig is, is bij Hem mogelijk. Dat geloof ik met mijn hele hart.

Er is een hoop door Jezus Christus voor u en voor mij. Amen!

Berkat Tuhan, dat betekent Gods zegen,

Ina Veenemans

(Bewerkte weergave van de bemoediging van Ina Veenemans)

De [video bemoediging](#) die hoort bij deze tekstbijlage bekijkt u op de [website](#) van de Bemoedigingssite

Zowel de video als deze tekstbijlage zijn auteursrechtelijk beschermd en mogen uitsluitend gebruikt worden in kleine kring.

Deze uitgave is Pro Deo tot stand gekomen, echter dit werk kan niet bestaan zonder hulp van onze donoren. Ook u kunt dit werk ondersteunen, meer informatie vindt u op de [website](#)